

РЕШЕНИЕ

№ 220

гр. София, 24.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 14-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ася Събева

Членове: Кристина Филипова
Даниела Христова

при участието на секретаря Ваня Ил. И.
като разгледа докладваното от Кристина Филипова Въззивно гражданско дело № 20221000502100 по описа за 2022 година

С решение № 266382 от 03.11.2021 г. по гр. д. № 3060/2015 г., СГС, (поправено с решение от 10.05.2022 г.) ОТХВЪРЛЯ предявения от И. Г. Д. срещу И. Т. И. иск с правно основание чл. 51 вр. чл. 40, ал. 2 Закон за адвокатурата за обезщетение на имуществени и неимуществени вреди в общ размер на 320 000 лв. (по 160 000 лв. за всеки вид) от неизпълнение на Договор за правна защита и съдействие № 11/13.10.2013 г. за представителство пред Европейския съд по правата на човека и от неизпълнението на Договор за правна защита и съдействие № 2/30.01.2014 г. за процесуално представителство по адм. д. № 15171/2013 г., Върховен административен съд, като неоснователен.

Срещу решението 03.11.2021 г. е депозирана въззивна жалба от ищеца И. Г. Д., като се сочи, че решението е незаконно, неетично и репресивно, а съдията - предубен и невникващ в доказателствата. Соци, че не били разпитани поискани от него свидетели и претендира допускане до разпит на Р. С.. Твърди, че делото било бавено без причини и това отказало всички адвокати да го защитават, а процесът бил неравностоен. Моли за отмяна на решението като репресивно и в разрез с морала. След насрочване на делото

пред въззивната инстанция жалбоподателят е поискал прекратяване на производството, като е заявил, че исковата молба не е писана и подписана от него.

С жалба от 9.06.2022 г. е обжалвано решението за отстраняване на очевидна фактическа грешка от 10.05.2022 г., която е бланкетна.

Ответницата по жалбата И. Т. И. оспорва същата. Изтъква, че ищецът е ползвал четирима особени представители, както и че не е претендирал гласни доказателства. Подчертава, че процесът е бил бавен поради поведението на самия ищец. Претендира разноски.

Въззивните жалби са подадени в срок, срещу валидно и допустимо съдебно решение, преценено като такова в съответствие с чл. 269 ГПК.

Софийски апелативен съд при преценка на доводите на страните и доказателствата по делото намира следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 51 ЗАдв. вр. чл. 45 ЗЗД.

Ищецът И. Г. Д. твърди, че на 20.04.2013 г. упълномощил ответницата адв. И. Т. И. да напише жалба и да го представлява пред ЕСПЧ във връзка със защита на правата му, които считал за накърнени от Решение № 550/18.04.2013 г. по к.н.о.х.д. № 1637/2012 г. Изтъква, че адв. И. взела негов готов формуляр и подала него, а след това започнала да го изнудва да ѝ заплати, като му заявила, че може да влоши положението му. Ищецът се обърнал към своя близка Р. С. за съдействие, която се свързала с адв. И., но последната започнала да изнудва и нея. На няколко пъти били заплатени парични суми (общо 1250 лв.), но ответницата нито написала жалба, нито представлявала ищеца в Страсбург. Отделно от това сочи, че в адм.д. № 15171/2013 г. ответницата вместо да представлява ищеца (по Договор за правна защита и съдействие № 2/30.01.2014 г.), оттеглила неговите искания и го възпрепятствала, а след това се отказала да го представлява, като делото приключило в негов ущърб поради неправилна защита. Твърди, че вредите от неизпълнената уговорка за представителство пред ЕСПЧ били 1250 лв., а по административното дело 400 лв. Соци още, че поведението на адв. И. му причинило страх, болки и страдания, унижение и невъзможност да посреща нуждите си. Претендира 320 000 лв. за обезщетение на имуществени и неимуществени вреди (по равно за всеки вид). Исковата претенция е уточнявана с молби – л. 20, 22, 29, 101.

Ответница И. Т. И. оспорва исковете по основание и размер, макар и да не оспорва, че на 20.04.2013 г. ищецът действително я е упълномощил за процесуално представителство пред ЕСПЧ с договорен хонорар в размер на 650 лв., която сума била изплатена на части, а жалбата била подадена на 17.07.2013 г. Ответницата сочи, че общо (вкл. и за представителството по административното дело) получила 1050 лв., като преустановила контакти с ищеца и негова позната през лятото на 2014 г., с която комуникирала докато той бил в затвора. На свой ред излага оплаквания, че била изнудвана от Р. С. и Д. да подава нови жалби до различни институции и тъй като тя считала, че няма правни аргументи и основания да ги защитава, се отказала от представителството. Намира, че не е нарушила етичните и гражданските си задължения. Посочва, че Д. е образувал срещу нея дисциплинарно производство в САК.

От събраните доказателства, преценени в съответствие с доводите на страните във въззивното производство, се установява следната фактическа обстановка:

Представен е Договор за правна защита и съдействие № 11/13.10.2013 г. сключен между Р. С. и адв. И. Т. за изготвяне на жалба до ЕСПЧ и процесуално представителство, като е уговорено възнаграждение от 650 лв., което е платено. Депозиран е Договор № 2 от 30.11.2014 г., с който същото лице Р. С. е възложила на адв. И. Т. процесуално представителство по адм.д. № 15171/13 г., ВАС, при договорено и платено възнаграждение от 400 лв. Установени са плащания от С. към Т..

На л. 108 от делото се съдържа пълномощно от м. ноември 2013 г., по силата на което Д. е упълномощил адв. И. да го представлява във връзка с жалба вх. № 18661/2013 г. и пред Административен съд София област, както и по всички дела, по които е страна.

От протокол за проведено о.з. по адм.д. № 15171 от 2013 г. е видно, че жалбоподателят И. Д. е представляван от адв. И., която частично е оттеглила негови претенции и е поддържала тези, които са били насочени към установяване на незаконосъобразност на заповед на министъра на отбраната за прекратяване на негов трудов договор.

Пред настоящата инстанция няма спор, че ищецът е упълномощил ответницата, а самият Д. признава, че същата е изпълнила задължението си да

подаде жалба пред ЕСПЧ.

При така очертаната фактическа обстановка по спорните въпроси се налагат следните правни изводи:

На първо място следва да се изтъкне, че настоящият състав приема за несъстоятелно оплакването на жалбоподателя, че производството е образувано по искова молба, която не е изготвена и подписана от него. По същество тезата на ищеца се свежда до твърдение, че процесът не е инициран от него, респ. последиците на постановеното решение не следва да го обвързват. Това твърдение е в пълно противоречие с всички извършени пред първата инстанция действия – ищецът се е явил лично в първото по делото заседание (л. 92) и не е обективирал възражения относно подадената искова молба. След постановяване на решението в собственоръчно изготвена молба той е изложил разсъждения относно исковата си претенция, която неоснователно не е възприета от съда. Всички тези негови изявления сочат, че ищецът е иницирал исковия процес и последователно е поддържал в хода му своята претенция. Въведеното пред въззивния съд оплакване за изготвяне на *исковата молба* и подписването ѝ от лице, различно от ищеца, е невярно. С нарочен акт – разпореждане № 4518 от 13.12.2022 г. съдът е дал надлежни указания на жалбоподателя, че разполага с възможност да сезира прокуратурата, ако счита, че са налице данни за извършване на документно престъпление, но от страна на ищеца липсва процесуална активност в тази посока.

С оглед казаното, въззивният съд приема, че първоинстанционното производство се е развило при надлежно сезиране с искова молба, изходяща от името на И. Д..

За пълнота на изложението по съществото на спора, въззивния съд приема следното:

Предвид неколнократните уточнения правени от ищеца следва да се приеме, че претенцията му се свежда до искане за заплащане на обезщетение за вреди, които са причинени от неправомерно поведение на ответницата – адвокат, тъй като същата не е изпълнила поет ангажимент да *напише* жалба и да *я подаде* до ЕСПЧ и не го е представлява в негов интерес по *административно* дело, като от това за него са произтекли вреди – имуществени и неимуществени.

Така предявеният иск е с правна квалификация чл. 51 ЗАдв., по смисъла на който за всяко виновно неизпълнение на задълженията си по този закон (чл. 40 и сл.), по Етичния кодекс на адвоката (чл. 4, чл. 9, чл. 11 и др.) и наредбите на Висшия адвокатски съвет, адвокатът отговаря за причинените на клиента вреди. От съдилищата се приема, че отговорността е деликтна по своя характер, тъй като следва да се обезщетят вреди настъпили от всяко виновно неизпълнение на задълженията (по ЗА, ЕКА и наредбите) т.е. отговорността възниква независимо от наличието на договора с клиента и неговото съдържание. В този смисъл не следва да се обсъжда факта, че договорът за поръчка е подписан с друго лице (Р. С.), доколкото за ответницата И. е налице упълномощаване от ищеца Д..

В Решение № 227 от 19.08.2013 г. по гр. д. № 1166/2012 г., Г. К., IV г. о. на ВКС е посочено, че „с договора за адвокатска услуга адвокатът поема задължението да извърши необходимите правни и фактически действия и/или да посъветва доверителя какви правни и фактически действия да извърши той, за да бъде осъществена защитата на едно претендирано от доверителя (или срещу едно претендирано спрямо него) материално субективно право, така че то да може да бъде реализирано от доверителя (или реализирането му спрямо доверителя да бъде осуетено). При изпълнението на поръчката адвокатът дължи по-голяма грижа от тази на добрия стопанин (чл. 281 ЗЗД) и дори от тази на добрия търговец (чл. 302 ТЗ), тъй като чл. 2, ал. 2 ЗА го задължава да действа в интерес на доверителя по най-добрия начин със законни средства. Ако правото на доверителя *не бъде защитено в пълна степен* или реализирането на претендираното спрямо доверителя право не бъде изцяло осуетено поради неполагането на дължимата от адвоката грижа, той дължи обезщетение за всички претърпени от доверителя вреди. Имууществените вреди на доверителя съставляват *разликата* между паричната оценка на неговото имущество, ако изпълнението беше надлежно и паричната оценка на имущество му в резултат на действително изпълненото и *на пропуснатото* от адвоката. Когато претендираното от доверителя право е парично вземане, вредата от неговото отричане (непризнаване) или от осуетяването на възможността за реализирането му е дължимата главница със съответната лихва.“. В същото решение още е прието, че „отговорността на адвоката за вреди може да бъде ангажирана само ако неблагоприятният за страната резултат се дължи на пропуск на адвоката да упражни някое

процесуално право или да извърши надлежно някое процесуално действие, което е довело до погасяването на съответна процесуална възможност. Страната понася във всички случаи последиците от неблагоприятния за нея резултат, а упълномощеният адвокат не отговаря за вреди, ако е положил дължимата грижа - в интерес на доверителя е приложил всички подходящи законни средства за защита по най-добрия начин.“.

При съблюдаване на тези разяснения настоящият състав намира, че предявената искова претенция е неоснователна.

Няма спор, че жалба пред ЕСПЧ е подадена, а ищеца не удостоверява нейното съдържание, нито доказва, че сам я изготви. В този смисъл твърдението, че ответницата не е изпълнила поетото от нея задължение е останало недоказано.

На следващо място - не се установява, че ищецът е бил представляван в негова вреда по делото пред ВАС – представени са писмени доказателства (протокол от о.з.), че адв. И. се е явила в зала и е осъществила процесуално представителство. Няма никакви доказателства, че процесуалното поведение на ответницата е в разрез с изискуемите процесуални правила, нито че е допуснат пропуск, от който са настъпили неблагоприятни последици за възложителя. Вярно е, че част от претенцията на Д. е оттеглена и съдът е десезиран с нейното разглеждане, но в друга част производството е продължено и адв. И. е поддържала исканията на своя доверител пред съда относно законосъобразността на разглежданата в административния процес заповед. Не може да се приеме, че с частично оттегляне на претенции правата на подзащитния са накърнени. Довереникът разполага с възможност да извършва всякакви правни действия, които са в интерес на доверителя, вкл. и да оттегля искания ако счете, че поддържането им е несъобразено с правните норми и ще доведе до неблагоприятни последици (в това число и неоснователни разходи) по водене на процес.

На следващо място – отказът на адв. И. до продължи защитата на Д. не съставлява сам по себе си неправомерно поведение. Закон разрешава адвокатът да преустанови представителството, което осъществява.

С оглед казаното по делото не се установява да е обективизирано неправомерно поведение, с което да е нарушено някое от установените правила за поведение на адвоката. Напротив – данните сочат, че всички

процесуални, правни и фактически действия са извършвани в интерес на клиента.

Дори да се приеме в противовес с казаното по-горе, че адв. И. е проявило противоправно поведение (действие или бездействие) съдът приема, че не е доказана причинно-следствената връзка между него и твърденията от ищеца Д. вреди. Подаването на иск или жалба и поддържането на висиящност по образувано производство не предполага постигането на положителен резултат, доколкото крайният извод за основателността на предявените искове се прави от решаващия съд. Адвокатът при осъществяване на дейността си поема ангажменти за правната защита и съдействие, а не за постигане на определен конкретен правен резултат. В случая с поведението си адв. И. не е увредила интересите на подзащитния си и е защитила същите по подходящ начин.

По отношение на жалбата срещу решението, постановено по чл. 247 ГПК, следва да се вземе предвид, че същата е бланкетна. По аргумент от нормата на чл. 262, ал. 1 от ГПК бланкетната жалба не е нередовна, поради което настоящата инстанция дължи произнасяне по съществото на същата, но само доколкото следва да се обезпечи правилното приложение на императивна материално правна норма. (Тълкувателно решение № 1 от 9.12.2013 г. на ВКС по тълк. дело. № 1/2013 г., на ОСГТК на ВКС). В настоящият случай не се констатира допуснато нарушение на императивна материално правна норма, следователно бланкетната жалба следва да се отхвърли.

Предвид всички изложени мотиви, решението на СГС (ведно с решението по чл. 247 ГПК) следва да бъде потвърдено изцяло. На жалбоподателя не се следват разноски, а той не дължи такИ. поради изричното изявление на ответната страна в о.з.

Воден от горните мотиви съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 266382 от 03.11.2021 г. по гр. д. № 3060/2015 г., СГС, I-13 с-в, поправено с решение от 10.05.2022 г. по същото дело.

Решението може да се обжалва пред ВКС в месечен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____